

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1778/2020
04.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Величковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1450/19 од 06.11.2019. године, у седници већа од 04.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1450/19 од 06.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1450/19 од 06.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2501/18 од 26.11.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљени бол износ од 200.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 500.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења 26.11.2018. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца према туженој за већи износ од досуђеног износа у ставу првом изреке пресуде на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због умањене животне активности до износа од 900.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 26.11.2018. године, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 274.850,00 динара и то износ од 37.800,00 динара на име таксе за одлуку и износ од 237.050,00 динара, са законском затезном каматом на овај износ почев од дана извршности до коначне исплате, док се захтев за исплату законске затезне камате на износ од 37.800,00 динара, почев од дана извршења до коначне исплате одбија, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1450/19 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и у том делу

жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става трећег изреке и обавезана тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 242.225,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 204.425,00 динара од дана извршности пресуде до исплате, док су у већем износу од досуђеног, а до износа од 274.850,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 237.050,00 динара, захтев тужиоца одбија, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којем је одлучено побијаном пресудом је накнада нематеријалне штете због повреде на раду тужиоца. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, с обзиром да је тужиоцу нижестепеним пресудама досуђена накнада штете, чији основ и висина зависе од околности сваког конкретног случаја, па у том смислу нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни осталих разлога за изузетну дозвољеност ревизије, а због битне повреде поступка посебна ревизија се не може поднети, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.07.2015 године, а побијана вредност новчаног потраживања је 850.000,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић